

Остапенко А.В.

аспірант,

*Київський національний університет
імені Тараса Шевченка*

ЖИТТЄВИЙ ТА ПЕДАГОГІЧНИЙ ШЛЯХ І. П. ЛЬВОВА (1879–1971)

Історія сучасної національної педагогіки розкрила персоналії маловідомих українських педагогів, наукова і педагогічна діяльність яких достатньо не досліджена й потребує ґрунтовного наукового розгляду. До когорти таких діячів минулого належить І. П. Львов, освітньо-наукова діяльність якого досі ще не вивчена. Педагог залишив чимало напрацювань із теорії та практики навчання і виховання, зокрема, «Методичні вказівки до виконання деяких питань логіки в середній школі»; матеріали лекції «Форми і методи організації та проведення випускних іспитів та ін.

Вітчизняний педагог І. П. Львов працював у навчальних закладах Чернігівщини, зокрема, у Чернігівській духовній семінарії та Чернігівському педагогічному інституті, у якому він викладав педагогіку і психологію [1].

І. П. Львов народився і виріс у м. Юр'івці Костромської губернії (нині Іванівська область Російської Федерації). Батько був священником та учителем співів у міському початковому училищі, де пізніше і навчався юнак. Подальше навчання продовжив у Макарівському духовному училищі, а потім у Костромській духовній семінарії. До педагогічної діяльності готував себе ще в Казанській духовній академії (1900–1904), де і здобув вищу освіту на відділенні російської мови та літератури [2]. Захистивши дипломну роботу на тему: «Наука і мистецтво виховання в поглядах професора Д. Пейня», отримав ступінь кандидата богослов'я і дозвіл на викладання у семінарії, а також призначення до Чернігова. Під час навчання в академії І. П. Львов продовжував готуватися до викладацької діяльності [2]. Окрім богословських предметів, вивчав історію давньоримської літератури, історію західноєвропейської літератури, англійську мову, логіку, психологію, філософію та історію філософії, педагогіку.

З 1904–1919 рр. викладав у Чернігівській духовній семінарії філософію, логіку, дидактику і психологію, а потім продовжив педагогічну діяльність у Чернігівському педагогічному інституті.

У роки Другої світової війни, під час окупації Чернігова, займався викладацькою діяльністю у м. Душанбе в Таджикиському Державному педагогічному університеті імені Садриддіна Айні, який на той час називався Сталінобадський педагогічний інститут імені Тараса Шевченка. У вересні 1944 року повернувся до Чернігова, продовживши викладацьку діяльність. У 1947 р. І. П. Львову було присвоєно вчене звання доцента.

Останні шість років педагогічної діяльності вченого пройшли на посаді завідувача кафедри педагогіки Чернігівського педагогічного інституту (нині – Чернігівський національний педагогічний університет імені Тараса Григоровича Шевченка), де досвідчений науковець був завідувачем кафедри педагогіки. У 1958 році, у віці 79 років, І. П. Львов вийшов на пенсію за станом здоров'я.

Присвятивши свідоме життя педагогічній і науковій діяльності, І. П. Львов залишив багато напрацювань з теорії та практики навчання та виховання, методичні рекомендації для викладачів і студентів. Особливо хочеться відмітити курс лекцій педагога щодо самостійної роботи студентів із

книгою, методичні поради щодо підвищення якості засвоєння інформації, організації студентської взаємодопомоги у вивченні матеріалу. Пріоритетним напрямком педагогічної діяльності І. П. Львова було не лише надання знань студентам, але й виховання підростаючого покоління в дусі гуманізму.

Вищезгадані рекомендації є актуальними в умовах сьогодення при формуванні професійних компетентностей майбутніх фахівців [2].

Останнім часом на українських наукових теренах збільшився інтерес до педагогічних персоналій. Науково – педагогічна спадщина І. П. Львова є маловивченою і потребує визнання в педагогічній науці, адже педагогічні доробки вченого першої половини ХХ століття є надзвичайно актуальними в умовах входження України в європейський освітній простір. Пріоритетним напрямком педагогічної діяльності І. П. Львова, було не лише надання знань, але й виховання підростаючого покоління в дусі гуманізму і високих моральних якостей.

Список використаних джерел:

1. Кузьменко Н. М. Науково-дослідна діяльність І. П. Львова / Н. М. Кузьменко // Вісник Чернігівського національного педагогічного університету. Педагогічні науки. – 2013. – № 108(1) – С. 52–53.

2. Марушкевич А. А., Кузьменко Н. М., Кошечко Н. В., Постюк Н. В. Соціально-педагогічні ідеї освітян кінця ХІХ – ХХ століття; Колективна монографія / А. А. Марушкевич, Н. М. Кузьменко, Н. В. Кошечко, Н. В. Постюк. – Київ.: Обрії. – 2012. – 129 с.

Підгурська В.П.

здобувач,

*Житомирський державний університет
імені Івана Франка*

ПАТРІОТИЧНЕ ВИХОВАННЯ ЯК ПЕДАГОГІЧНА ПРОБЛЕМА

Останніми роками в Україні патріотичне виховання стає одним із ключових напрямів навчально-виховної діяльності школи. Актуальність національно-патріотичного виховання громадян, особливо дітей та молоді, зумовлюється сучасними викликами, що стоять перед Україною і вимагають дальшого вдосконалення системи національно-патріотичного виховання. Важливо всебічно обґрунтувати нову парадигму патріотичного виховання як процесу формування особистості [1, с. 76]. У зв'язку з цим великого значення набуває виховна робота в школі. Сучасний учитель повинен бути носієм гуманізму, яскравим прикладом громадянина та патріота, що створює умови для розвитку гуманістично-орієнтованого конкурентно-спроможного громадянського суспільства.

Теоретичний аспект патріотичного виховання розробляли відомі українські педагоги минулого: Х. Алчевська, Г. Ващенко, Б. Грінченко, М. Грушевський, О. Духнович, М. Драгоманов, П. Куліш, А. Макаренко, І. Огієнко, С. Русова, В. Сухомлинський, К. Ушинський, які значну увагу приділяли вихованню любові до своєї землі, рідної мови, формуванню національної самосвідомості.